

[Holger Eriksen.]

Efter det lille sidespring vender jeg tilbage til denne påvisning af, at det i og for sig ikke har været således, at skatterne har øget pristallet, snarere formindsket det. Så kunne man naturligvis i denne forbindelse sige: ja men hvorfor i alverden vil man så lave om på det, hvorfor vil man så ikke lade det blive, som det er? Det ligger ganske simpelt i den omstændighed, at vel har det været således, men der er ikke spor garanti for, at det også vil blive sådan i den kommende periode, og kun, hvis man forudsætter, at det ikke vil have denne virkning i den kommende tid, er det, at man er interesseret i at lave om på det.

Sandheden er jo, at man ved fastsættelsen af den skattemæssige byrdefordeling i høj grad har skævet til pristallet. Man ville ikke risikere, at man fremmede dets vækst gennem skatteudskrivningen. Det har man det bedste eksempel på, da man gennemførte omsætningskatten. Hidtil har man holdt stærkt på, at det største tilskud skulle gives til de børn, der fulgte efter det første barn. Så pludselig gav man et meget stort tillæg til det første barn og intet tillæg til de følgende. Hvorfor? Fordi pristalsfamilien kun har ét barn og det gjaldt om for enhver pris at formindske pristalsvirkningen. Men med fjernelse af skatterne fra pristallet er der altså mulighed for at lave en helt anden byrdefordeling: tyngdepunktet lagt på de mindre indtægter, uden at dette får pristalsvirkning.

Lad mig med det samme sige, at jeg naturligvis ikke mistænker den siddende regering for at have den slags planer, men med forslaget vedtagelse giver man fri bane for, at en anden regering kunne gøre noget i den retning.

Man har også anført, at det er urimeligt, hvis man gennemfører skattemæssige foranstaltninger, der kun sigter på at nedbringe købekraften, og at arbejdere og funktionærer straks derefter får kompensation via pristalsreguleringen. Også dette forhold har det nævnte flertal inden for det udvalg, jeg for omtalte, imidlertid haft opmærksomheden henvendt på, idet det i betænkningen skriver:

„... lovgivningsmagten bør have mulighed for at holde de indirekte skatter eller ændringer heri, som udtrykkeligt

har til formål at regulere købekraften i samfundet, uden for det lønregulerende pristal, [og derfor] skal underudvalget foreslå, at dette som hidtil sker i henhold til derpå sigtende lovbestemmelser i de enkelte situationer.“

Det ligger vel i sagens natur, at skatter, der kun har til formål at påvirke købekraften, må være sådanne, der ikke indgår til dækning af de almindelige udgifter, men må gå til opsamling af en beredskabskapital.

Jeg havde den ære at være mit partis repræsentant i det nævnte udvalg. Jeg har ikke ændret den opfattelse, som jeg dengang med tilslutning fra mit parti gav udtryk for, og jeg må derfor gå imod lovforslaget, idet jeg føjer til, at begynder man at pille enkelte poster ud af et pristal, så er det ikke mere normen for de udgifter, en familie med en bestemt indkomst har, og desuden rummer det en risiko for, at man senere går videre ad den én gang betrædte vej. Hvordan tror man for øvrigt, man ville stille sig, hvis de kræfter, der går ind for, at der skal være frit spil med hensyn til fastsættelsen af huslejen i de ældre ejendomme, skulle få magt til at praktisere deres ideer? Det ville give en voldsom pristalsstigning, og det skulle aldeles ikke forbavse mig, om man så kom og sagde; ja men så må huslejen også holdes ude. Og hvis man engang skulle komme i tanker om at forhøje hjemmemarkedspriserne for landbrugsvarer, er det heller ikke udelukket, at en eller anden kunne få den idé, at også det måtte holdes uden for pristallet, men så har man jo ikke et pristal mere.

Det står naturligvis det private arbejdsmarkeds parter frit for at slutte overenskomst om, hvorledes de vil have deres lønninger reguleret, eller om de i det hele taget vil have en automatisk lønregulering. Samme frihed gælder ikke statstjenestemandene. Det er min opfattelse, at jo mindre man regulerer, jo hyppigere vil man komme ud for lønkrav i overenskomstperioden, og jeg må derfor fraråde vedtagelsen af lovforslaget, ligesom jeg vil stemme imod det ved tredje behandling.

Økonomiministeren (Kjeld Philip): Af fem af de seks ordførere er der blevet givet tilslutning til det lovforslag, jeg har fremsat, og jeg føler trang til at takke herfor. Jeg kunne